

dem Regnkapper, men den ene maa tage den andens Regnkappe, ligesom han kommer ind med den; det er Regnkapper med Hætter, som skal slaas ned for Ansigtet. Jeg spørger: Er det passende, er det en Maade, hvorpaa man kan rejse disse Folks Selvfølelse og Pligtfølelse? Er det moderne Hygiejne at forlange, at den ene Tjenestemand skal stikke i en Hætte, som den anden lige har haft over Hovedet? Overfor dette bliver det Smaating, at Stolene, som de skal sidde paa i Hviletiden, er itu. Samtidig med at man fra Ledelsens Side hævder: Det er umuligt at skaffe egnede Folk for den Løn og det, vi kan byde dem, behandles de egnede Folk, man har, fuldkommen hensynsløst, naar man ikke synes om dem. Kan man ikke afskedige dem, sætter man dem til Vægs, saa at de ingen Vegne kan komme og derfor gaar af sig selv. Det er netop Tilfældet med den Mand, hvis Anbefaling jeg har læst op for Dem, Løjtnant Skaftø, som er en fortræffelig Betjent, en interesseret Betjent — den Dag i Dag interesserer han sig for Fængselsvæsen —, men som bliver forflyttet fra Nyborg til Horsens, en Forflyttelse, der maatte opfattes som en Straf, og en Forflyttelse, efter hvilken han stod stille, indtil han indsaa, at han ingen Vegne kunde komme, og selv tog sin Afsked. Spørger man nu: Hvorfor blev han forflyttet, og hvorfor kunde han ingen Vegne komme? saa er Svaret: Det var, fordi det var ham, som havde taget Initiativet til at rejse den Sag, som Gang efter Gang blev undersøgt paa Nyborg Fængsel arbitrært af Inspektøren og af Direktøren uden Resultat, indtil endelig Forhørsdommeren fik fat i den og fik Sandheden frem. Hvis denne Sag var kommet tidligere frem, havde det sikkert sparet Anstalten for store Ulemper, og det vilde have bevirket, at Anstalten i nogen Grad vilde have kunnet arbejde efter det Maal, der var stillet den, hvad der var fuldkommen ugørligt, saa længe den paagældende Mand opholdt sig der. Jeg taler her om den Mand, som har gjort sig skyldig i Uterlighed overfor Fangerne og overfor Betjentene. Højesteretsdommen godkender ganske Overretsdommen, i hvilken det hedder, at vedkommende Betjent i en Række Tilfælde havde udvist uterligt Forhold saavel overfor Fangerne som overfor Betjentene. Det hedder i Udskriften: „Tiltalte har derhos efter samtlige Forklaringer og hans egen Erkendelse været i høj Grad tilbøjelig til at bruge sjofle Talemaader. De afgivne Forklaringer gaar ud

paa, at det har været et almindeligt Samtaleemne blandt Fangerne, at tiltalte havde homoseksuelle Tilbøjeligheder og gjorde usømmelige Tilmærmelser til dem.“ Og af andre Steder i Akten fremgaar det, at Tiltaltets Forhold var Samtaleemne saavel mellem Betjentene indbyrdes som mellem disse og Fangerne. Overfor disse Kendsgøringer spørger jeg nu Flertallet: Hvorledes er det muligt at tale om, at Tjenesteaanden og Tjenestetonen paa denne Anstalt ikke skulde være nedbrudt? Allerede medens denne Mand havde været paa Vridsløse, var Mistanken i den Retning rejst mod ham, Inspektøren havde haft ham for, men var kommet til det Resultat, at der ikke var noget om det. Men det synes, som om han har faaet et friere Spillerum for sine Tilbøjeligheder paa Nyborg Anstalt. Her har jo hans Tilmærmelser, hans Udtalelser og hans mislykkede eller ikke mislykkede Forsøg i denne Retning været, om jeg saa maa sige, Led i det daglige Liv. Dette berettes til Skaftø af en Betjent K., som selv var blevet generet af hans Tilmærmelser, og Skaftø tager sig for at undersøge Arrestantens Færd. Han forklarer herom, at han lagde Mærke til, naar Betjenten var inde hos Arrestanterne, og hvor længe han var inde hos dem, og Skaftø kom til den Overbevisning, at det var rigtigt, hvad der blev sagt. Han anfører ogsaa saadanne Udtalelser af Fangerne og Udtalelser af Betjentene, som jeg af Hensyn til Sømmeligheden ikke ønsker at komme nærmere ind paa fra denne Plads, men det findes selvfølgelig i Betænkningen. Komparenten — det er altsaa Skaftø — beslutter sig nu til, efter forudgaaende Aftale med Kassereren, at meddele Inspektøren saavel, hvad Betjent K. havde fortalt, som hvad han selv havde erfaret om Arrestanten, men saa snart Komparenten begyndte at tale herom, blev Inspektøren opfarende og brutal og raabte op og sagde blandt andet, hvordan han turde fordriste sig til at rette sliig en Beskyldning mod hans „bedste Ven“. Jeg gør opmærksom paa, at dette Udtryk „bedste Ven“ har Inspektøren fralagt sig, men at denne Mand var Inspektørens særlige Tilidsmand, er der efter Akterne ikke Skygge af Tvivl om. Da han endelig er blevet domfældt, siger Inspektøren senere, da han afhøres, at han haaber dog, at Betjenten appellerer denne Dom. Som Fængselsdirektøren meget rigtigt skriver i Marginen: Hvad kom det ham ved? Ja, hvad kom det ham ved, det maa man ogsaa spørge om. Men dette Menneske var alt-